

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2015, č. j. KUZL-54178/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 12. 2016, č. j. 72 A 32/2015 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Vsetín (dále též „správní orgán prvního stupně") ze dne 30. 3. 2015, č. j. MUVS 12770/2014/OSA/Po/15, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 9. 10. 2014 v 9:55 hodin řídil motorové vozidlo zn. Mercedes Sprinter, RZ: X, na silnici I/57 v obci Lidečko, u autobusové zastávky Lidečko-pila, ve směru jízdy od Vsetína, nedovolenou rychlostí 76 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h jel rychlostí 73/km/h, čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 23 km/h, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení

vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v obci o 20 km/h a více, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 2.500 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí orgánu prvního stupně odvolání. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že upřesnil místo spáchání přestupku o údaj „*132,7 m od zastávky Pila-Lidečko*“, namísto původního označení „*u zastávky Pila-Lidečko*“.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

II.
Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, podal žalobce (dále též „stěžovatel”) kasační stížnost, ve které navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Nezákonnost spatřuje v dodatečné konkretizaci výroku rozhodnutí ohledně místa spáchání přestupku. Žalovaný výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně upřesnil teprve v odvolacím řízení, neboť původní specifikaci místa spáchání přestupku „*poblíž zastávky Pila – Lidečko*“ upřesnil o údaj „*132,7 m od zastávky Pila – Lidečko*“. Tímto znemožnil stěžovateli řádně se vyjádřit ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Jelikož stěžovatel nevěděl, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, nemohl v přestupkovém řízení řádně argumentovat ke své obhajobě. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že místo skutku je označeno dostatečně konkrétně, aby skutek nebyl zaměnitelný, pominul konkrétní specifika projednávané věci. Stěžovatel dal žalovanému jasně najevo, že měl záměr argumentovat též technickými i skutkovými okolnostmi, které se odvíjejí od konkrétního místa spáchání přestupku.

[6] Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že výrok rozhodnutí o spáchaném přestupku obsahuje nesprávné určení směru jízdy vozidla stěžovatele. Namítal, že jeho vozidlo nejelo ve směru od Vsetína, ale ke Vsetínu. Nelze přihlížet k výpovědím policistů ohledně směru jízdy vozidla, neboť přiznali, že si na bližší okolnosti související s projednávaným přestupem nepamatují. Z tohoto důvodu nejsou svědecké výpovědi policistů věrohodné, neboť tito pouze interpretovali údaje vyplývající ze záznamu o spáchaném přestupku. Stěžovatel dále namítal, že pokud svědci tvrdili, že vozidlo vyjelo ze zatáčky, muselo jet ve směru tvrzeném žalobcem. V opačném směru je totiž komunikace rovná. Ač lze v obecné rovině přisvědčit názoru krajského soudu, že určení směru jízdy nemá zpravidla vliv na zákonnost rozhodnutí, není tomu tak v případě stěžovatele.

V opačném směru jízdy, než je uvedenen ve výroku napadeného rozhodnutí, je dovoleno jet rychlostí 70 km/h, namísto tvrzených 50 km/h.

[7] Nakonec stěžovatel namítal, že měřič rychlosti, jímž bylo provedeno měření rychlosti jeho vozidla, je ve vlastnictví společnosti ATS-TELCOM Praha a.s. Tato soukromá společnost dle informací stěžovatel participuje na uložených pokutách, jediným účelem provádění měření rychlosti vozidel je tudíž finanční zisk. Nájemné měřícího zařízení může být dle mínění stěžovatele stanoveno podle počtu oznámených přestupků, přičemž tímto argumentem se krajský soud odmítl hlouběji zabývat.

[8] Žalovaný se v soudem stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.
Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že místo přestupku nebylo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečně specifikováno. Postup žalovaného, který se vadu pokusil napravit tak, že upřesnil místo spáchání přestupku o údaj „*132,7 m od zastávky Pila-Lidečko*“, namísto původního označení „*u zastávky Pila-Lidečko*“, považuje za nezákonný. Při posouzení této námitky vycházel Nejvyšší správní soud z judikatury tohoto soudu, v níž se otázkou náležitostí vymezení místa spáchání přestupku při překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výroku správního rozhodnutí již opakovaně zabýval.

[12] V prvé řadě je třeba poukázat na rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž se Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.*“

[13] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, je dále uvedeno: „*Zda je určení místo spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené*

v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic." V témže rozsudku je dále uvedeno: „*Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku.*"

[14] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že pokud bylo ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně místo spáchání přestupku vymezeno tak, že byla jasně specifikována malá obec *(Lidečko),* pozemní komunikace, směr jízdy a blízké místo (*zastávka Pila-Lidečko),* lze toto označení považovat za dostatečně určité, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným. Přestože bylo místo spáchání přestupku dále upřesněno žalovaným až v odvolacím řízení, i původní vymezení místa spáchání přestupku prostřednictvím konkretizace krátkého úseku silnice v malé obci, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vyhovuje požadavkům na dostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku. Stěžovateli z tohoto důvodu nebylo ve správním řízení odepřeno právo na obhajobu, neboť i při původním vymezení „*u autobusové zastávky Pila-Lidečko*" se mohl s dostatečnou určitostí vyjádřit ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu.

[15] K druhé námitce ohledně nesprávně uvedeného směru jízdy uvádí Nejvyšší správní soud následující. Uvedení směru jízdy vozidla řízeného osobou, která je obviněna z přestupku, není nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, pouze zpravidla podrobněji specifikuje způsob spáchání přestupku. Podstatné je to, že skutek byl v nyní posuzované věci vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, nebo rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 - 24).

[16] Krajský soud konstatoval, že směr jízdy vozidla žalobce, jak je uveden ve výroku rozhodnutí žalovaného (tj. od Vsetína), byl v daném případě prokázán svědeckými výpověďmi policistů, které byly ve vzájemném souladu, jakož i úředním záznamem o spáchaném přestupku. Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že se krajský soud řádně nevypořádal s namítanou nevěrohodností svědeckých výpovědí policistů. Krajský soud se s tímto vypořádal, když konstatoval, že nevyvstal žádný důvod pochybovat o věrohodnosti svědeckých výpovědí a stěžovatel jejich nedůvěryhodnost v žalobě nenamítal. K tomuto Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka nevěrohodnosti policistů představuje samostatný kasační bod, který nemá předobraz v žalobě a nelze jej považovat ani za reakci na odůvodnění krajského soudu. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo.

[17] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 18. 2. 2016, č. j. 10 Ads 273/2015 - 52: „*Nejvyšší správní soud zdůraznil, že krajský soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.). Soudní přezkum tedy není všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Určující je rozsah žalobních bodů. Výslovná výjimka je obsažena pouze v § 76 odst. 2 s. ř. s. Podle ní soud vysloví i bez návrhu nicotnost rozhodnutí. Postup z moci úřední dále přichází v*

úvahu u většiny vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za podmínky, že nepřezkoumatelnost brání věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek. Jinými slovy, soud jde nad rámec žalobních námitek tehdy, pokud rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek" (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 Ads 75/2015 - 42). Jelikož krajský soud neshledal v rozhodnutí žalovaného pochybení, která by odůvodňovala přezkum nad rámec žalobních námitek, postupoval v souladu se zákonem, jakož i výše citovaným rozhodnutím.

[18] Nelze ani přisvědčit námitce stěžovatele, že v projednávaném případě má na nejvyšší povolenou rychlost v měřeném úseku vliv směr jízdy vozidla. Měřený úsek se nachází v uzavřené obci, na pozemní komunikaci, kde se pohybují často chodci. Dále pak ze svědeckých výpovědí dvou policistů bylo zjištěno, že se v měřeném úseku nenacházelo dopravní značení, které by upravovalo nejvyšší povolenou rychlost odlišně od zákona.

[19] Podle § 3 správního řádu mají správní orgány povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán prvního stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h (str. 4 rozhodnutí žalovaného či str. 6 - 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Přestože stěžovatel namítá, že v měřeném úseku ve směru ke Vsetínu byla dopravní značkou upravena nejvyšší povolená rychlost odchylně od nejvyšší povolené rychlosti stanovené zákonem na 70 km/h, specifikace místa spáchání přestupku v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto není dostatečná, dokazování v průběhu řízení tvrzení stěžovatele vyvrací. Krajský soud shodně se žalovaným konstatoval, že se měřený úsek nachází v uzavřené obci a svědecké výpovědi policistů potvrdily, že nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku byla 50 km/h. Krajský soud postupoval správně, pokud neshledal důvod provádět další dokazování ohledně nejvyšší povolené rychlosti v místě spáchání přestupku.

[20] Ani třetí námitka není důvodná. Stěžovatel uvádí, že z výběru pokut, které jsou ukládány za spáchání deliktu v podobě překročení nejvyšší povolené rychlosti, by mohla profitovat soukromá společnost ATS-TELCOM Praha a.s, neboť měřič rychlosti je v jejím vlastnictví. Nejvyšší správní soud konstatuje, že není důležité, zda je měřič ve vlastnictví soukromé osoby či státu. Významné je, že při vydání rozhodnutí správní orgány nevycházely z výsledků měření provedeného soukromou společností. Ze správního spisu naopak vyplývá, že měření rychlosti vozidla stěžovatele prováděli příslušníci Policie ČR, na což upozornil v napadeném rozsudku také krajský soud (tomuto blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 - 27, či rozsudek ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008 - 67, a ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66). Ze shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud i tuto námitku stěžovatele jako nedůvodnou.

IV.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné

námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[22] Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu